



Arrest

nr. 115 238 van 6 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 houdende een inreisverbod. Beide beslissingen werden op 29 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 december 2013 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn.

Zij verklaart dat ze sinds haar 12 jaar in Nederland verbleef en dat zij op haar 18 jaar naar België verhuisde, alsook dat zij al geruime tijd een relatie onderhoudt met de heer Y.L., van Nederlandse nationaliteit, die op legale wijze in België verblijft.

Verzoekende partij verklaart tevens dat zij in de jaren dat zij in België verbleef nooit een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een legaal verblijf. Zij verbleef hier in illegaliteit en wist een manier te vinden om te overleven.

Op 8 augustus 2013 werd de verzoekende partij na verzet veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal en het achterlaten van een kind tijdens haar tewerkstelling als au pair. Verzoekende partij verbleef in de gevangenis van Brugge tot 2 december 2013.

Inmiddels werd op 28 november 2011 ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een inreisverbod genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

In zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om de beslissing tot vasthouding die gepaard gaat met het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet, volgens welke tegen een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 51/5, § 3 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid, de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre deze gericht zou zijn tegen de maatregel van vrijheidsberoving (cfr. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

3.2.2.1. In zoverre de verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet – , dan nog toont de verzoekende partij niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat het inreisverbod in rechte één en ondeelbaar is met het bevel om het grondgebied te verlaten en hierbij verwijst naar een arrest van de Raad van State van 28 juni 2010, kan ze niet worden gevolgd. Inmiddels heeft de Raad van State er in een recent arrest op gewezen dat het inreisverbod een afzonderlijke beslissing vormt (RvS 28 maart 2013, nr. 100.012; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056). Tevens blijkt ook dat er twee afzonderlijke beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht, die elk een afzonderlijke motivering in rechte en in feite omvatten.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de beslissingen houdende een inreisverbod dient te worden verworpen.

3.2.2.2. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten is de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid anders.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Voorts heeft de verzoekende partij haar beroep binnen de drie werkdagen zoals vermeld in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, ingediend, waardoor zij het voor de Raad aannemelijk maakt dat zij alert en diligent heeft gereageerd.

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt op dit punt niet betwist door de verwerende partij.

3.3. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel stelt de verzoekende partij dat ze sinds haar 12 jaar in Nederland verbleef en dat ze op haar 18 jaar naar België verhuisde. Ter staving van haar verblijf in Nederland voegt de schoolrapporten, certificaten en diploma's toe. Zij vervolgt dat haar land van herkomst haar volslagen onbekend is en dat ze daar geen beroep kan doen op vrienden of familie. Ze heeft geen enkele affiniteit met dit land. Verder stelt ze dat ze door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing gestoord zal worden in het onderhouden van contacten met vrienden en familie in België en Nederland en dat dit des te meer geldt voor haar partner. Zo stelt de verzoekende partij dat ze al geruime tijd een relatie onderhoudt met de heer Y.L., van Nederlandse nationaliteit, die

op legale wijze in België verblijft en een voltijdse betrekking heeft in Nederland. Ze stelt dat van haar partner niet kan worden verwacht dat hij haar achterna gaat naar Suriname. Tot slot wijst de verzoekende partij er op dat haar een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd waardoor het voor haar onmogelijk is om binnen een afzienbare termijn terug te keren naar het Schengengebied.

Wat betreft het verblijf van de verzoekende partij in Nederland kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voorliggende stukken enkel vaststellen dat de verzoekende partij een zekere tijd (in beginsel 4 jaar volgens de voorliggende stukken) in Nederland heeft doorgebracht. Verzoekende partij brengt stukken aan betreffende haar verblijfsstatus in Nederland. Hierover ondervraagt ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoekende partij aan dat zij geen legaal verblijf had in Nederland. Uit de stukken van het administratief dossier lijkt het prima facie dat de verzoekende partij op haar 18 jaar door Nederland werd uitgewezen. Aan de hand van de voorliggende stukken is het de Raad geheel niet duidelijk waar de verzoekende partij voor haar verblijf in België en die 4 jaar in Nederland woonde, zodat zij ook geheel niet aannemelijk maakt dat zij helemaal geen banden zou hebben met Suriname.

Hoe dan ook, zelfs indien de verzoekende partij geen of weinig banden zou hebben met haar land van herkomst, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op te merken dat het nadeel dat de verzoekende partij inroept, niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten mag zijn. Zij mag niet door haar eigen gedragingen aan de basis liggen van de toestand waarin ze verzeild is geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wat betreft haar verblijf in België verklaart de verzoekende partij dat ze op haar 18 jaar naar België is gekomen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij ondertussen 20 jaar is, zodat gesteld kan worden dat ze al twee jaar op het grondgebied verblijft volgens haar eigen verklaringen. De verzoekende partij stelt zelf dat ze nooit een poging heeft ondernomen om haar illegaal verblijf te regulariseren. *In casu* kan niet anders dan vastgesteld worden dat de gevolgen die de verzoekende partij nu dreigt te ondergaan aan haar eigen toedoen te wijten zijn, aangezien zij nooit geprobeerd heeft om haar illegaal verblijf te regulariseren.

Waar zij stelt dat haar contacten in Nederland en België dreigen onderbroken te worden, dient opnieuw te worden aangestipt dat dit in de eerste plaats aan haar eigen toedoen te wijten is nu zij zelf nooit enige poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Verder maakt zij gelet op de huidige moderne technieken van communicatie (telefoon, gsm, internet, facebook, skype, ...) evenmin aannemelijk dat zij haar contacten niet meer zou kunnen onderhouden.

Wat betreft haar vermeende relatie met de heer Y.L., dient de Raad opnieuw vast te stellen dat dit nadeel voortvloeit uit een eigengereid handelen. Het is de Raad niet duidelijk waarom de verzoekende partij, die beweert reeds een geruime tijd een relatie te hebben met de heer Y.L., van Nederlandse nationaliteit met een legaal verblijf in België, nooit enige verblijfsaanvraag in functie van haar vermeende partner heeft ingediend.

Verder dient toch ook te worden aangestipt dat de verzoekende partij beweert al ruime tijd een relatie te hebben met de heer Y.L., van Nederlandse nationaliteit met een legaal verblijf in België, doch hier geen enkel concreet bewijs van bijbrengt. Het enige dat verzoekster nu voor het eerst bij haar verzoekschrift bijbrengt zijn twee foto's waarop zij zelf te zien is met een aantal personen. Dit kan bezwaarlijk als een bewijs van de beweerde relatie beschouwd worden. De vage en niet gestaafde beweringen laten de Raad niet toe te besluiten tot het aanwezig zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Zelfs indien er sprake zou zijn van een daadwerkelijke relatie, hetgeen in het geheel niet wordt aangetoond door de verzoekende partij en ook niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier, maakt de verzoekende partij geheel niet aannemelijk dat haar verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en

geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoekende partij. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de *faire balance* toets. De beslissingen werden genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de *fair balance*-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaqim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaqim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de *fair balance* toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu kan de verzoekende partij niet anders voorhouden dan dat zowel zij, als haar vermeende partner op de hoogte waren dat de door hen aangeknoopte relatie een precair karakter had. Wederom dient er op gewezen te worden dat de verzoekende partij nooit enige poging heeft ondernomen om hier verandering in te brengen door bv. een verblijfskaart aan te vragen. Wat betreft de hinderpalen voor het uitbouwen van een relatie elders stelt zij enkel dat van haar partner niet verwacht kan worden dat hij haar naar Suriname volgt. Met deze vage stelling maakt de verzoekende partij helemaal niet

aannemelijk dat er concrete hinderpalen zouden bestaan voor het verder zetten van hun vermeende relatie in Suriname. Tevens dient ook te worden aangestipt dat indien de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, zij nog steeds een gezinshereniging in functie van haar partner kan vragen. In tegenstelling tot de verzoekende partij poogt voor te houden is het inreisverbod van 8 jaar niet absoluut. Verzoekende partij beschikt over de mogelijkheid om een opheffing of de opschorting van dit inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen.

Met haar betoog maakt verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

J. CAMU